

Joe Satriani

Synergie boven theorie

Joe Satriani is al ruim veertig jaar een van de meest verhalende gitaristen ter wereld. Op zijn zestiende studioalbum 'What Happens Next' staan twaalf instrumentale anekdotes die nog compacter, kaler en knallender klinken dan we van hem gewend zijn. Na een progressieve rockperiode wilde 'Satch' weer terug naar de basis. Daarbij vergat de immer zelfreflecterende sterspeler ook niet vooruit te kijken.

tekst Patrick Lamberts

We spreken Joe Satriani via de telefoon. Hij is thuis in San Francisco al zijn gitaren, versterkers en effectpedalen aan het uitzoeken voor de repetities met zijn liveband. Die heeft onlangs een update gekregen en bestaat inmiddels uit bassist Bryan Beller, toetsenist/gitarist Mike Keneally en drummer Joe Travers (die Marco Minnemann vervangt). Met dit viertal zal Satriani begin 2018 twee G3-tournees verzorgen: eerst in Amerika met John Petrucci van Dream Theater en Phil Collen van Def Leppard en daarna in Europa, wederom met Petrucci, maar dan met Uli John Roth als derde snarengeleerde.

Deze liveband verschilt nogal van de studioband die Satriani inzette voor zijn nieuwe album 'What Happens Next', dat is opgenomen met drummer Chad Smith (Red Hot Chili Peppers, Chickenfoot) en bassist Glenn Hughes (solo, Black Country Communion, ex-Deep Purple). Dat Satriani al jarenlang de beste muzikanten voor het uitkiezen heeft, zegt wel iets over zijn status. En hoewel hij voor zijn eigen gemak elk album hetzelfde zou kunnen laten klinken is de 61 jaar geleden in New York geboren artiest continu bezig om zichzelf opnieuw uit te vinden. Onlangs maakte hij weer een transitie door.

Mantra

Je wilde met 'What Happens Next' iets totaal anders doen dan op je

vorige twee albums, 'Unstoppable Momentum' (2013) en 'Shockwave Supernova' (2015). Waarom?

"Na het afronden van een project heb ik de onverklaarbare drang om vanuit artistiek oogpunt een ommezwaai te maken. De meest recente verandering zat er al een tijdje aan te komen. Zo'n tien jaar geleden ben ik met 'Unstoppable Momentum' en 'Shockwave Supernova' meer dan ooit de weg ingeslagen van progressief getinte rockmuziek. Maar aan dat creatieve hoofdstuk is onlangs een einde gekomen. Ik wilde weer terug naar de bron en tegelijkertijd een stap voorwaarts maken. 'What Happens Next' is dus deels een terugkeer naar de muziek waar ik als tiener naar luisterde en biedt tevens een frisse kijk op mijn spel en opnamekeuzes. Deze hele transitie, reis, crisis - of hoe je het ook maar wilt noemen - heb ik laten vangen in de documentaire Beyond The Supernova, die door mijn zoon ZZ is gefilmd. Begin 2018 zal hij voor het grote publiek beschikbaar zijn."

Je vorige album 'Shockwave Supernova' is vernoemd naar jouw alter ego, een showman die tevoorschijn komt tijdens je optredens. Een persoonlijkheid die haaks staat op je introverte karakter. In het nummer 'Goodbye Supernova', het slotstuk van die plaat, neem je afscheid van je alter ego. Daarmee leidde je eigenlijk al een transitie in. Ik dacht: hij gaat vervolgens een rustige, introverte plaat maken,

maar je hebt juist een energieke rockplaat gemaakt met verhalende songs. Wanneer wist je dat je deze richting op wilde gaan?

"Het idee ontstond toen we in 2016 door Europa toerden. Ik zat boven in de lounge van de tourbus en stuurde naar buiten terwijl ik mezelf

afvroeg: wat gaat er nu gebeuren? Ik had al sterk het gevoel dat ik iets anders wilde doen, alleen wist ik nog niet wat. Die frase 'what happens next' bleef maar door mijn hoofd spoken en werd op den duur een mantra. Toen ik een paar jaar eerder aan 'Shockwave Supernova' werkte, was het idee van het heb-

ben van een alter ego vooral humoristisch bedoeld. Een symbolische manier om aan te geven dat mijn podiumpersoonage en de persoon die ik in het dagelijkse leven ben heel erg van elkaar kunnen verschillen. Maar tijdens de live-shows rond die plaat en het filmen van Beyond The Supernova realiseerde ik

>>

Joseph Cuitice

Satriani ging zonder arrangementen de studio in: "Er mocht geen bladmuziek tussen de spelers in staan"

>> me dat die observatie meer feit was dan fictie. Het heeft lang geduurd voordat ik inzag dat die twee persoonlijkheden echt een onderdeel van mijn karakter uitmaken.

"Op het album *Shockwave Supernova* neem ik tijdens het eindnummer *Goodbye Supernova* inderdaad afscheid van mijn alter ego, maar in werkelijkheid heb ik juist geleerd om die kant van me te omarmen. Binnen dat afscheidnummer zit - achteraf gezien - dus ook een ontvangstnummer verstopt. Het maakt allemaal onderdeel uit van de afgelopen periode die ik als bevrijdend heb ervaren."

Tienerjaren

De stijl van 'What Happens Next' doet me denken aan je album 'The Extremist' (1992).

"Opvallend dat je 'The Extremist' noemt, want dat album is ook met een trio opgenomen, naast mijzelf bestaande uit bassist Matt Bissonette en zijn drummende broer Gregg. Die basale opstelling dwingt je heel erg om samen tot een specifiek resultaat te komen.

"What Happens Next' is opgenomen met drummer Chad Smith en bassist Glenn Hughes in Sunset Sound, een middelgrote opnamestudio in Los Angeles. Chad en Glenn zijn unieke muzikanten. Onwijs professioneel en virtuoos, maar ook met een heel eigen karakter: qua mens en als artiest. Op de plaat hoor je onze persoonlijkheden met elkaar in

dialogo gaan."

Je hebt met Smith in Chickenfoot gezeten en een keertje met Hughes op het podium gestaan, maar jullie hadden nog niet eerder met zijn drieën gespeeld toch?

"Op de eerste opnamedag kwamen we inderdaad voor het eerst met z'n drieën bij elkaar. Best spannend! Chad en ik hebben wel al twee studioalbums met Chickenfoot gemaakt en samen getoerd. We zijn gewend om met Chickenfoot 'het gevaar' uit te nodigen, omdat we met die band zelden repeteren en heel instinctief werken. Daardoor spelen we steeds op het scherpst van de snede.

"Glenn en ik hebben maar één keer het podium gedeeld. In Londen. We speelden samen een nummer tijdens een feestje ter gelegenheid van het vijftigjarig bestaan van Marshall. Ik heb altijd al een keer een volwaardige samenwerking met hem willen aangaan, maar was voorafgaand aan de opnames van 'What Happens Next' dus meer fan dan vriend. Toch voelde ik aan dat de combinatie van Chad, Glenn en mij zou werken. Chad hapte meteen toe. Zo kon ik zelfverzekerd op Glenn afstappen, die er gelukkig ook meteen heel positief tegenover stond. Het is ongelooflijk dat we een gaatje van tien dagen in onze drukke schema's hebben gevonden!"

Wat was je plan van aanpak?

"Ik wilde met dit album voornamelijk terug naar mijn tienerjaren, de periode

waarin ik me onderdompelde in de wereld van gitaarrock. Van mijn veertiende tot mijn zestiende speelde ik in schoolbands: er was slechts een handjevol muzikanten en weinig spullen. Het draaide allemaal om de connectie tussen de bandleden: jij en je vrienden die een liedje voortstuwden. Een observatie die veel invloed heeft gehad op het nieuwe album. Dit deed me namelijk besluiten om met een kleine club trouwde mensen de studio in te gaan en zonder gelaagde en uitgewerkte arrangementen te werken. Er mocht vooral geen bladmuziek tussen de spelers in staan; direct oogcontact was belangrijker.

"Na tien dagen Sunset Sound zijn we naar Sammy's The Foot Locker studio in Californië gegaan waar we nog drie weken gitaar-overdubs hebben opgenomen. Uiteindelijk is het album gemixt door Mike Fraser in Bryan Adams' The Warehouse Studio in Vancouver. Mike heeft het album ook geproduceerd en opgenomen."

Chrome Boy

De laatste tijd gebruikte je mondjesmaat de Fractal Audio Systems Axe-Fx effectprocessor, onder meer voor het nummer *Goodbye Supernova*. Van tevoren dacht ik: de Axe-Fx gaan we op het nieuwe album vast meer horen. Achteraf blijkt het tegendeel waar, want je bent

behoorlijk trouw aan je sound gebleven. Wat voor gear heb je precies gebruikt?

"Ik heb vooral minder gear gebruikt dan anders. Normaliter neem ik honderden instrumenten, effectpedalen en versterkers mee de studio in. Op mijn albums hoor je overal en nergens wat 'fairy dust': stukjes die met een bijzondere amp of een onverwacht effectpedaal zijn ingespeeld.

"Voor 'What Happens Next' gebruikte ik voornamelijk drie van mijn belangrijkste Ibanez gitaren: de oranje JS2410 MCO, de paarse JS2450 MCP en de JS ART uit 2014. Die hebben een Sustainiac element in de halspositie en een Dimarzio Satchur8 in de brugpositie. Het verschil zit hem - behalve het uiterlijk - voornamelijk in de body: de MCO en MCP hebben er een van elzen en die van de JS ART is van lindehout.

"De nieuwste aanwinst in de JS serie is de JS2480 in de kleur Muscle Car Red. Dat is ook de eerste JS gitaar op de markt waarin standaard een Sustainiac element zit, in de halspositie om precies te zijn. Overigens kunnen we tijdens de komende NAMM show eindelijk de nieuwe Chrome Boy presenteren!

"Voor 'What Happens Next' dubbelden we sommige partijen met een Custom Shop Strat, Les Paul of Flying V. Ook zette ik mijn Ibanez Custom Shop Telecaster met een EverTune brug regelmatig in. Qua versterkers gebruikten we vooral mijn signature-Marshall JVM-410HJS. En om te kleuren af en toe een KSR Orthos, Mezzabarba Mzero Overdrive, 1963 Fender brown Deluxe of 1959 Fender Twin amp. Voor het openingsnummer *Energy* speelde ik over een van mijn oude Marshall 6100's. Maar over het algemeen heb ik gear gebruikt waarmee ik tegenwoordig toer. Ergens wel logisch omdat het album met de energie van een live-optreden is opgenomen."

Tosin Abasi

Jimi Hendrix is nog altijd een van je belangrijkste inspiratiebronnen, evenals klassieke rockgitaristen als Eddie Van Halen en Jimmy Page. Zo'n vijftien tot twintig jaar geleden was je echter geïnspireerd door de zogenoemde nu-metalbeweging en luisterde je naar acts als Korn, die zevensnarige gitaren gebruiken. Is er tegenwoordig ook een stroming of specifieke artiest die jou inspireert?

"Elke twee tot drie jaar staat er een nieuwe generatie geweldige gitaristen op die niet alleen technisch briljant speelt, maar muziek ook op een heel andere manier interpreteert. Ik kan daar oprecht opgewonden van raken. Zo speelde ik laatst tijdens een van de G3-tours met Tosin Abasi van Animals As Leaders. Je kunt naast hem staan en zien wat hij doet, maar je tegelijkertijd afvragen: wat doe je in vredesnaam en wat gaat er in je hoofd om, dat je denkt dat het mogelijk is om zoiets zo goed te spelen? Fascinerend! Elke seconde wordt er wel iemand geboren die de wereld kan verrassen met zijn of haar talent. Dat is zo geweldig aan kunst."

Extra speciaal dat jij als een van de weinigen al ruim veertig jaar

kunt leven van overwegend instrumentale gitaarmuziek!

"Zeker, en dat zal ik nooit vergeten! De reis naar mijn solocarrière was namelijk een lange, met veel worstelingen. Ik begon op mijn veertiende met mijn eerste 'professionele' shows in kroegen. Daarna is er veel van mijn doorzettingsvermogen gevraagd, want pas rond mijn dertigste begon ik succes te krijgen. Maar ik kan je vertellen: soms is het lastiger om met geluk en weelde om te gaan dan met mislukkingen." ■

Tourdata G3

met John Petrucci en Uli Jon Roth
Maart: 31, Oosterpoort, Groningen
April: 14, Klokgebouw, Eindhoven;
21, Stadsschouwburg, Antwerpen

Joe Satriani heeft er na veertig jaar nog altijd zin in!